

KAPITEL 1

VELKOMMEN TIL SKYGGEHØJ

Jeg har trolddomsblod. Og min søster er elver. Det virker som en vanvittig joke. Jeg går og venter på, at nogen river døren op til mit værelse på Skyggehøj og skriger *prank*. Men der er stille på gangene.

Mynte sover i sengen ved siden af min. Vi er på et midlertidigt værelse, hvor vi er blevet gemt af vejen, indtil Skyggehøj har sendt de prøveelever hjem, der ikke bestod optagelsesugen.

Mynte snorker let. Ud fra sengegærdet lyder de stille toner fra Skyggehøjs natmusik. Jeg kan kun høre det svagt, for jeg har stukket vat i ørerne. Selvom jeg nu officielt er blevet optaget på skolen, så er jeg stadig langt fra sikker på, at jeg stoler på rektor

Alvara eller skolens undervisningsmetoder. Der er stadig meget, jeg mangler svar på.

Jeg har været skeptisk over for Skyggehøj fra begyndelsen. Jeg var sikker på, at skolen var mere, end hvad den udgav sig for. Modsat mig havde Mynte været fuldstændig overbevist om, at Skyggehøj var en eliteskole og intet andet. Men til ballet havde vi begge opdaget sandheden. For Mynte var det startet uskyldigt. Hun havde danset med Rasmus. Men hvad der bare skulle have været en dans, havde taget en uhyggelig drejning, da Rasmus faldt om.

Derefter skete alting meget hurtigt. Mynte blev optaget på skolen, og for at beskytte min søster var jeg nødt til at finde ud af, hvad der foregik. Men da jeg afkrævede Skyggehøjs rektor Alvara svar, ville hun intet fortælle mig. Og det var da, at mine evner gjorde deres entre. I bare raseri havde jeg med en usynlig kraft kastet rektor Alvara ind i væggen. Bagefter fortalte rektor mig skolens sande formål: at opspore elever med trolddomsblod.

Det er sært at tænke på, at jeg har magiske kræfter. Alt i mig har lyst til at protestere. Det kan ikke

være sandt ... Men jeg kan ikke løbe fra, hvad der er sket. Jeg er anderledes.

Jeg knuger mine ben ind til mig. Hvad betyder alt det her? Og hvad med Atlas? Jeg har ikke glemt mine mareridt om verdens undergang. Og nu hvor jeg ved, at jeg har trolddomsblod, gør det mig kun mere bange for, at mareridtene kan blive til virkelighed.

Jeg rejser mig og ser ud ad vinduet. Her er en anden udsigt end fra det værelse, jeg delte med Fenya. Jeg kan stadig se skoven Balderslund, men jeg kigger ud over en anden del af skoven. Og der, mellem træerne, fornemmer jeg noget, der bevæger sig. Jeg kniber øjnene sammen. Og midt under månens skær kan jeg se en skællet krop sno sig mellem træerne. Det giver et gib i mig. Er det slangen? Den slange, som ingen tror på findes, men som har givet mig to sår på min skulder og albue, efter at den angreb mig.

Jeg ser over på Mynte. Hun sover stadig. Jeg kan ikke nå at vække hende, før den vil være væk. I stedet finder jeg det kamera, jeg tog fra pedellernes kontor. Jeg hiver vinduet op og tager et billede med polaroid-kameraet, som hurtigt printer billedet ud.

Men månelys er ikke godt fotolys, og alt, man kan ane mellem træerne, er en svag, utydelig streg. Jeg sukker. Stadig ingen beviser. Jeg ser ud igen. Slangen er væk nu. I stedet ser jeg Hugin. Skolens maskot-ravn, der kommer flyvende ud fra skoven. Fedt, en fugl er mit eneste vidne.

Jeg viser billedet til Mynte, da hun vågner. Hun kniber øjnene sammen.

”Altså ... det er jo ikke til at se, det er en slange.” Hun ser undskyldende på mig.

Jeg sukker. Jeg vidste, at det var det, hun ville sige.

”Den er derude,” insisterer jeg.

”Måske skal du fortælle rektor om den igen?” siger Mynte. ”Nu kan I jo tale mere åbent sammen, efter at vi kender sandheden om skolen.”

Jeg bider mig i læben. Sandheden om skolen. Vi har fået en lille bid at vide. Alvara har lovet at forklare mere senere i dag, men hvor mange af Skyggehøjs hemmeligheder er hun mon klar til at afsløre?

Der lyder et bank på døren.

Mynte åbner. Det er Ragnwald.

”I dag skal I ikke spise morgenmad i Valhal. I stedet vil der blive serveret morgenmad i fællesstuen Jotunheim nedenunder. I skal blive i Jotunheim, når I er færdige med at spise. Det er forbudt at forlade Jotunheim eller forsøge at kontakte de elever, der ikke er kommet ind på Skyggehøj. Efter morgenmaden vil rektor give jer en introduktion til jeres nye liv her på skolen. Er det forstået?”

Vi nikker, og Ragnwald går igen.

”Hvor mange andre er mon blevet optaget?” siger Mynte.

”Det finder vi ud af nu,” siger jeg. ”Kommer du med?”

Vi går ned ad trappen. En duft af friskbagt brød lokker os nærmere.

Jotunheim består af en række sofaer, men i dagens anledning er der sat et stort bord frem langs væggen, hvor morgenmaden er stillet frem på fade. Der er brød og boller, hjemmelavet marmelade, fire slags pålæg, kogte æg, lune pølser, frisk frugt og to glasflasker med forskellig juice og en termokande med te.

Ved morgenmadsbuffeten står Sandrine og er ved at tage noget æg op på en tallerken. Så hun er altså også kommet ind.

”Godmorgen,” hilser min søster.

Da Sandrine ser mig og Mynte, skærer hun en underlig grimasse. Vi kender hende fra vores folkeskole, hvor hun var klassens dronning. Nu vil hun sikkert forsøge også at blive Skyggehøjs dronning.

Sandrine har altid drømt om at blive optaget på Skyggehøj, og nu er det lykkedes. Hun burde være lykkelig, men den ellers evigt snakkende Sandrine er tavs. End ikke et af hendes karakteristiske tungklik bliver det til. Men at opdage, at man har magiske kræfter, må jo også komme som et chok for alle. Og det var ikke for magien, at Sandrine ville ind på Skyggehøj. Det var udelukkende på grund af prestigen. Fordi alle de kendte har gået her, og fordi hun som evig 12-talspige bare *skulle* gå på den bedste skole. Men hvad skal frøken perfekt nu stille op? Hvordan scorer man 12 i trolddomsblod? Jeg smiler ved tanken. Men så presser et mere interessant spørgsmål sig på. Hvilke evner har Sandrine mon?

Mine tanker bliver afbrudt af et højt råb bag mig.

”Roomie!” Fenya slår armene om mig. Hun ser på Mynte og nikker til hende. ”I kom også ind, hvor er det godt. Jeg var bange for, at jeg var den eneste!”

”Jeg ved nu ikke, om jeg ville kalde det godt ...” mumler Mynte. Hun piller ved sit ærme. Hun er stadig rystet over, at hendes dans med Rasmus fik ham til at falde om.

”Nej, det er ... overvældende ...” mumler Fenya. ”Jeg har nærmest ikke sovet i nat.”

Så fanger nogle billygter uden for vinduet vores blikke.

”De andre tager hjem nu,” siger Fenya og skynder sig hen for at kigge.

Jeg følger efter sammen med Mynte. Skyggehøjs gårdsplads fyldes langsomt med biler. Og ud stiger skuffede forældre, der skal hente deres endnu mere skuffede børn. Flere græder, og jeg kan mærke, det vender sig i mig. De er kun skuffede, fordi de ikke kender sandheden. Hvis de vidste, hvad jeg ved, så ville de være lettede. De kan rejse hjem. De er stadig sig selv, mens vi aldrig bliver de samme igen.

”Jeg kan ikke se Alba?” siger Fenya, mens hun

presser ansigtet mod ruden for at spotte nogen. ”Tror I, at hun også har trolddomsblod?”

Jeg trækker på skuldrene.

”Jeg er ret sikker på, at Otto har,” hvisker jeg til Mynte. ”Det er den eneste forklaring på, hvad der skete den nat, vi skulle overnatte i skoven.”

”Du har nok ret,” mumler hun. Jeg har tidligere fortalt Mynte om, hvordan Atlas og Ragnwald havde prøvet at drukne Otto. Dengang havde det virket bizart. Nu er det bare endnu en brik i puslespillet om Skyggehøj.

”Årh, der var Alba. Øv, det var synd. Hun ville så gerne blive ...” fortsætter Fenya.

”Hvis hun vidste, hvad det indebar, så havde hun det nok på en anden måde,” sukker Mynte.

Så går døren bag os op, og Otto kommer ind. Jeg sender ham et nik, og han nikker tilbage. Til ballet havde han sagt, at han ville ønske, han kunne fortælle mig det hele. Nu vil han få muligheden. Bag ham kommer de to brødre Rahim og Amar ind.

”Hej!” siger Fenya glad. ”Er I de sidste?”

De trækker på skuldrene. Fenya ser ud på gangen, men der er tomt. Så smiler hun tilbage til os andre.

”Det tror jeg. Hvad så? Skal vi tage en runde, hvor vi fortæller hinanden, hvilke kræfter vi har?”

”Øh ...” mumler jeg, men Fenya er allerede trådt hen foran buffeten.

”Jeg er stærk,” siger hun og slår ud med armene, så hun kommer til at vælte en skål med æbler. ”Ups,” mumler hun og skynder sig at samle æblerne op, mens hun fortsætter: ”De siger, jeg har troldeblod eller hamskifterblod. Men de tror mest på trolde.” Hendes bryn trækker sig lidt sammen. ”Altså, det lyder ikke så fedt at have troldeblod, men styrken er meget sej. Hvad med jer andre?”

Hun ser spændt på os. Sandrine ser ikke op. Hun tager bare en slurk af sin juice.

Så tager Mynte ordet.

”I har nok gættet det efter dansen i går,” siger hun. ”Jeg har elverblod. Jeg ved ikke rigtig med kræfter.” Hun slår blikket ned. ”Men man skal nok ikke ligefrem danse med mig.”

”Elver, det er da sejt.” Fenya smiler. ”Er du så også det, Chili?”

Sandrine udstøder en form for fnys.

”Det ved jeg ikke,” siger jeg. ”Måske.”

”Men hvilke evner har du udvist?” spørger Rahim.
”Altså siden du fik lov at blive?”

”Jeg kastede rektor Alvara ind i væggen,” siger jeg.
Otto kommer til at grine.

”Det er ikke en evne,” siger Sandrine. ”Det er bare vold.”

”Ikke når det er med tankens kraft,” siger jeg.

Hun hæver et øjenbryn, men forbliver tavs. Så ser vi alle hen mod Rahim og Amar.

”Vi er hamskifttere,” siger Amar.

”Ja, vi kan forvandle os til bjørne,” siger Rahim glad.

”Wow ...” siger Mynte.

”Det er ret cool,” siger Fenya.

”Kun bjørne?” spørger jeg. ”Eller også andre dyr?”

”Kun bjørne.”

Så glider vores blikke videre til Otto.

”Åmand,” mumler han. ”Eller det siger de. Jeg ved ikke rigtig, hvad det betyder.” Han trækker på skuldrene.

Så ser alle på Sandrine. Hun tager endnu en tår af sin juice.

”Sandrine. Det er din tur. Hvilke evner har du?” spørger Fenya.

Men Sandrine sukker bare.

”Jeg vil vente for at høre, hvad rektor har at fortælle. Hvem siger, at det er en god ide bare at plapre så fortrolige oplysninger ud?”

Fenya bliver helt rød i kinderne. Stemningen er intens. Alle kigger på Sandrine, der med største ligegyldighed ignorerer os. Så rømmer Amar sig.

”Jeg er sulten. Lad os spise.” Han og Rahim går op for at hente mad.

Mynte og jeg går med. Men en snigende uro i min krop fortæller mig, at Sandrine måske har ret. Vi har lige delt noget enormt personligt med en masse folk, vi knap nok kender. Det var måske ikke så klogt ...

